

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 31.10.2017
COM(2017) 637 final

2015/0288 (COD)

Propunere modificată de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzări online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului și a Directivei 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2017) 354 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

La 9 decembrie 2015, Comisia a adoptat o Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital¹ și o Propunere de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzări online și la alte tipuri de contracte de vânzări la distanță de bunuri². Scopul acestor propuneri este de a contribui la stimularea creșterii economice prin crearea unei adevărate piețe unice digitale care să aducă beneficii atât consumatorilor, cât și întreprinderilor, prin eliminarea principalelor bariere legate de dreptul contractelor care stau în calea comerțului transfrontalier.

Prin prezenta propunere modificată, Comisia propune extinderea domeniului de aplicare al Propunerii de directivă privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzări online și la alte tipuri de contracte de vânzări la distanță de bunuri³ pentru a include și vânzările „față în față”.

În contextul schimbărilor comerciale și tehnice rapide antrenate de digitalizare, Comisia urmărea, prin propunerea sa inițială, să abordeze urgent principalele bariere în calea comerțului transfrontalier. Așadar, Comisia a prezentat cu titlu prioritar o propunere referitoare exclusiv la vânzările online și la alte tipuri de vânzări la distanță de bunuri. În comunicarea ce însoțea propunerea Comisiei se preciza astfel: *„Având în vedere importanța tot mai mare a modelului de distribuție pe toate canalele [...], Comisia va lua toate măsurile necesare pentru a alinia normele privind vânzările online și offline de bunuri. Comisia va garanta că atât consumatorii, cât și întreprinderile vor putea să se bazeze astfel pe un cadru juridic coerent.”*⁴ Pentru a asigura această coerență, Comisia s-a angajat să pună la dispoziția colegiitorilor datele referitoare la vânzările „față în față” pe care le-a cules în contextul verificării adecvării, în cadrul Programului privind o reglementare adecvată și funcțională (REFIT), a principalelor directive ale UE în materie de drept al consumatorilor, care a inclus și Directiva 1999/44/CE privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe⁵. În comunicare, Comisia a subliniat de asemenea faptul că concluziile acestui exercițiu *„ar putea alimenta progresele aduse de colegiitori în ceea ce privește propunerea pentru vânzările online de bunuri, de exemplu, prin extinderea domeniului de aplicare al acesteia.”*⁶ Datele relevante culese de Comisie în cadrul exercițiului de verificare a adecvării au fost transmise colegiitorilor în perioada august-septembrie 2016 și au fost publicate ulterior în luna mai 2017⁷.

În cursul discuțiilor purtate în cadrul Parlamentului European (PE) și al Consiliului privind propunerea Comisiei, colegiitorii au subliniat necesitatea de a dispune de reguli coerente pentru vânzările la distanță și pentru vânzările „față în față”. Raportorii ambelor comisii ale

1 COM(2015) 634 final.

2 COM(2015) 635 final.

3 În scopul prezentei expuneri de motive, orice trimitere la „vânzări online” se înțelege ca desemnând „vânzări online și alte tipuri de vânzări la distanță”.

4 COM(2015) 633 final, p. 8.

5 Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, JO L 171, 7.7.1999, p. 12.

6 COM(2015) 633 final, p. 8.

7 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final. Raportul privind verificarea adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing și studiile justificative externe sunt disponibile la adresa: http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=59332&ticket=ST-25614682-e2tNLEtewXUap6Gbc0Wzg4NGelXRUC7OXD3BkwIM0NNPzQKuVog4GztcwvMf4lakPH7hLHq5ol9Z1Qp4vLHcpm-Jj71zxYb8yr4dh9M8XMrC8-AOP82AjNmHaQXuUINLKghPW4zVioMFwYYx6y0wJxqAl

PE – comisia competentă pe fond, și anume Comisia pentru piața internă și protecția consumatorilor (IMCO), și comisia asociată, și anume Comisia pentru afaceri juridice (JURI) – pentru propunerea privind vânzările online și alte tipuri de vânzări la distanță au depus amendamente care extind domeniul de aplicare al propunerii la toate contractele de vânzări încheiate între un vânzător și un consumator. În acest context, Comisia IMCO a solicitat Serviciului de Cercetare al Parlamentului European să efectueze o evaluare *ex ante* a impactului pentru a analiza efectele acestor modificări. Această evaluare a impactului realizată de PE a fost publicată la 14 iulie 2017, iar concluziile sale confirmă necesitatea instituirii unor norme coerente pentru toate vânzările, ceea ce ar fi atât în avantajul întreprinderilor, cât și al consumatorilor⁸.

La reuniunea informală a Consiliului Justiție și Afaceri Interne din 7 iulie 2017, precum și în cadrul Grupului de lucru pentru chestiuni de drept civil (dreptul contractelor) din cadrul Consiliului, marea majoritate a statelor membre au exprimat rezerve în ceea ce privește fragmentarea juridică care ar rezulta ca urmare a regimurilor juridice diferite care reglementează vânzările la distanță și vânzările „față în față” de bunuri, susținând că normele aplicabile vânzărilor de bunuri trebuie să fie aceleași, indiferent de canalul de vânzări. Prin urmare, o serie de state membre și-au exprimat punctul de vedere conform căruia Comisia ar trebui să prezinte o propunere modificată pentru a extinde domeniul de aplicare al actului legislativ, incluzând și vânzările „față în față”.

În plus, această propunere modificată are scopul de a permite realizarea de progrese prompte într-un domeniu care se află în centrul strategiilor privind piața unică, în conformitate cu concluziile Consiliului European. În iunie 2016, Consiliul European solicita ca *„diferitele strategii [...] pentru piața unică [...] să fie finalizate și puse în aplicare până în 2018.”*⁹ Iar în luna iunie 2017, Consiliul European sublinia că *„sunt necesare eforturi suplimentare din partea UE și a statelor sale membre pentru a se atinge nivelul de ambiție reflectat în concluziile din iunie 2016 pentru piața unică [...] Consiliul va raporta Consiliului European din iunie 2018 cu privire la progresele înregistrate în aprofundarea, punerea în aplicare și asigurarea respectării în ceea ce privește toate aspectele pieței unice.”*¹⁰

Prin prezenta propunere modificată, care extinde domeniul de aplicare al propunerii sale inițiale pentru a include vânzările „față în față”, Comisia răspunde evoluțiilor menționate mai sus în negocierile interinstituționale, ținând seama de concluziile verificării adecvării¹¹ și ale evaluării impactului realizate de Serviciul de Cercetare al Parlamentului European, astfel cum au fost prezentate în detaliu în documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește propunerea modificată¹².

- **Motivele și obiectivele propunerii**

În evaluarea impactului propunerii inițiale, au fost descrise problemele cu care se confruntă consumatorii și întreprinderile ca urmare a diferențelor dintre legislațiile naționale în materie de contracte. Abordarea privind armonizarea minimă prevăzută de Directiva 1999/44/CE nu încurajează nici consumatorii să cumpere din alte țări ale UE și nici întreprinderile să vândă în

8 http://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document.html?reference=EPRS_STU%282017%29603258.

9 EUCO 26/16, http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2016/6/47244643506_ro.pdf

10 EUCO 8/17, http://www.consilium.europa.eu/press-releases-pdf/2017/6/47244661590_ro.pdf.

11 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final, Raportul de verificare a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing.

12 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD (2017) 354 final, Impactul unor norme pe deplin armonizate pentru contractele de vânzări de bunuri.

alte țări ale UE¹³. Acest lucru împiedică întreprinderile și consumatorii să beneficieze pe deplin de oportunitățile oferite de piața internă. Verificarea adecvării a confirmat necesitatea instituirii unor norme coerente în acest domeniu, care să se aplice atât vânzărilor la distanță, cât și vânzărilor „față în față”¹⁴.

Cu toate că, de la adoptarea propunerii de către Comisie, încrederea consumatorilor în achizițiile online transfrontaliere – care constituie cea mai mare parte a comerțului transfrontalier cu bunuri de consum – a crescut, aceasta este în continuare mai scăzută decât încrederea în achizițiile de pe piața internă¹⁵. Una dintre principalele preocupări ale consumatorilor în ceea ce privește comerțul electronic transfrontalier o reprezintă incertitudinea cu privire la drepturile lor contractuale esențiale¹⁶. În plus, sporirea încrederii consumatorilor nu a fost însoțită de o creștere la fel de puternică a volumului efectiv de achiziții transfrontaliere¹⁷.

În ceea ce privește încrederea întreprinderilor în vânzările transfrontaliere, nu se constată în continuare nicio îmbunătățire. Conform celui mai recent sondaj la nivelul UE (din 2016), 58 % dintre comercianții cu amănuntul din UE declară că au încredere să vândă online, însă numai 28 % au încredere să vândă online în alte țări ale UE, în timp ce 30 % se declară încrezători să vândă doar către consumatori din propria lor țară¹⁸. Rolul jucat de diferențele dintre legislațiile naționale în materie de contracte ca unul dintre principalele obstacole în calea vânzărilor transfrontaliere, evidențiat în evaluarea impactului care însoțea propunerea inițială, este confirmat de aceste noi date: pentru comercianții cu amănuntul care vând în prezent online, două dintre principalele patru obstacole în calea comerțului transfrontalier se referă la diferențele dintre legislațiile naționale în materie de contracte (38,1 %) și la diferențele dintre legislațiile naționale în materie de protecție a consumatorilor (37,4 %)¹⁹. Aceste preocupări se reflectă în nivelul constant scăzut ale volumului efectiv al schimburilor comerciale electronice transfrontaliere în rândul comercianților cu amănuntul²⁰.

Diferențele dintre legislațiile naționale în materie de contracte de consum afectează și întreprinderile și consumatorii implicați în vânzări transfrontaliere „față în față”: analiza realizată în contextul exercițiului de verificare a adecvării legislației UE în materie de protecție a consumatorilor și de marketing arată că 42 % dintre comercianții cu amănuntul care vând „față în față” și 46 % dintre comercianții cu amănuntul care utilizează canale de vânzări la distanță consideră costurile de asigurare a conformității cu diferitele norme în materie de protecție a consumatorilor și drept al contractelor drept bariere importante în calea vânzărilor lor transfrontaliere²¹. Totodată, datele recente culese în contextul exercițiului de verificare a adecvării legislației în cadrul programului REFIT arată că, pentru 72 % dintre

13 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final, Raportul de verificare a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing, p. 78.

14 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final, Raportul de verificare a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing, p. 62-65.

15 72,4 % dintre consumatori au încredere să cumpere de pe piața internă, în timp ce 57,8 % au încredere să cumpere dintr-o altă țară. Tabloul de bord al condițiilor pentru consumatori - ediția 2017, disponibil la adresa: http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=117250.

16 Comisia Europeană, *Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the DSM and where they matter most* (Sondaj în rândul consumatorilor pentru identificarea principalelor obstacole în calea pieței unice digitale și domeniile în care acestea au cel mai mare impact), 2015.

17 Tabloul de bord al condițiilor pentru consumatori - ediția 2017.

18 Sondaj privind atitudinea comercianților cu amănuntul față de comerțul transfrontalier și protecția consumatorilor, 2016, p. 120.

19 Sondaj privind atitudinea comercianților cu amănuntul față de comerțul transfrontalier și protecția consumatorilor, 2016, p. 123-124. Aceste obstacole au fost identificate ca fiind cele mai importante imediat după „riscul mai ridicat de fraudă și neplată în cazul vânzărilor transfrontaliere” (39,7 %) și „diferențele dintre legislațiile naționale în materie fiscală” (39,6 %).

20 Sondaj privind atitudinea comercianților cu amănuntul față de comerțul transfrontalier și protecția consumatorilor, 2016, p. 105.

21 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final, Raportul de verificare a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing, p. 100-101.

consumatori, diferențele în ceea ce privește drepturile consumatorilor în cazul produselor defectuoase constituie un factor important sau foarte important de luat în considerare atunci când cumpără „față în față” dintr-o altă țară din UE²².

Obiectivul propunerii inițiale a fost, prin urmare, acela de a elimina principalele obstacole legate de dreptul contractelor care stau în calea comerțului transfrontalier, pentru a elimina, pe de o parte, dificultățile cu care se confruntă întreprinderile și consumatorii din cauza complexității cadrului juridic, iar pe de altă parte, costurile suportate de întreprinderi ca urmare a diferențelor între legislațiile naționale în materie de contracte.

Prezenta propunere modificată, care se aplică tuturor vânzărilor, vizează același obiectiv și contribuie și mai mult la realizarea acestuia întrucât comercianții care efectuează vânzări transfrontaliere „față în față” sau au în vedere astfel de vânzări sunt, la rândul lor, afectați de incertitudinile și costurile care rezultă din diferențele dintre legislațiile naționale în materie de contracte, ceea ce duce la scăderea volumului vânzărilor transfrontaliere, precum și la o gamă redusă de opțiuni și la prețuri mai puțin competitive pentru consumatori. În plus, prezenta propunere modificată evită impactul negativ pe care regimurile naționale diferite în materie de drept al contractelor care se aplică diferitelor canale de distribuție l-ar putea avea asupra comercianților care efectuează vânzări pe plan național, atât la distanță, cât și „față în față”. Prin urmare, propunerea încurajează tendința de creștere a vânzărilor pe toate canalele și răspunde evoluțiilor pieței, atât în beneficiul consumatorilor, cât și al întreprinderilor.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Cele mai importante dispoziții de fond ale propunerii modificate privesc principalele diferențe dintre normele naționale obligatorii în materie de protecție a consumatorilor care decurg din punerea în aplicare de către statele membre a normelor de armonizare minimă prevăzute de Directiva 1999/44/CE. Aceste diferențe principale între normele naționale sunt cele care influențează decizia comercianților de a vinde bunuri la nivel transfrontalier sau măsura în care efectuează astfel de vânzări. Propunerea pornește de la dispozițiile Directivei 1999/44/CE, care este propusă a fi abrogată, dar prevede o armonizare deplină a criteriilor de conformitate pentru bunuri, a ierarhiei măsurilor reparatorii aflate la dispoziția consumatorilor și a modalităților de exercitare a acestor măsuri reparatorii.

Propunerea completează legislația orizontală existentă în materie de protecție a consumatorilor, în special Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor²³. Cele două instrumente nu se suprapun, ci funcționează în mod complementar, întrucât Directiva 2011/83/UE include în principal dispoziții privind cerințele în materie de informații precontractuale, dreptul de retragere din contractele la distanță și din contractele negociate în afara spațiilor comerciale, precum și norme privind livrarea bunurilor și transferul riscurilor, în timp ce propunerea privind contractele de vânzări de bunuri stabilește norme privind conformitatea bunurilor cu contractul, măsurile reparatorii aflate la dispoziția consumatorilor în caz de neconformitate și modalitățile de exercitare a acestor măsuri reparatorii. Propunerea reflectă, de asemenea,

22 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final, Raportul de verificare a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing, p. 100.

23 Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului, JO L 304, 22.11.2011, p. 64.

rezultatul verificării adecvării legislației UE în materie de protecție a consumatorilor și de marketing²⁴.

Propunerea este completată de acte legislative sectoriale ale Uniunii, cum ar fi legislația privind proiectarea ecologică²⁵ sau etichetarea energetică²⁶ și actele de punere în aplicare și actele delegate conexe, care introduc cerințe de durabilitate specifice pentru anumite produse.

Nu în ultimul rând, propunerea este compatibilă cu Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială²⁷ și cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I)²⁸, care prevăd norme pentru stabilirea instanței competente și a legii aplicabile.

• **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Propunerea se referă la măsurile descrise de Comisie în Comunicarea sa privind o abordare cuprinzătoare pentru stimularea comerțului electronic transfrontalier în beneficiul cetățenilor și întreprinderilor europene²⁹. Fiecare dintre aceste măsuri contribuie în mod semnificativ la stimularea comerțului electronic transfrontalier în Europa și, luate împreună, formează un pachet de elemente complementare și necesare pentru a putea beneficia pe deplin de avantajele oferite de comerțul electronic transfrontalier sporit. În special, armonizarea deplină a principalelor dispoziții de drept național al contractelor ar trebui să faciliteze punerea în aplicare a propunerii de regulament privind geoblocarea³⁰, deoarece în acest fel s-ar elimina unul dintre motivele principale pentru care întreprinderile recurg la geoblocare.

Propunerea modificată este conformă cu Propunerea de directivă privind furnizarea de conținut digital. Ambele reprezintă contribuții importante, în măsură să asigure deblocarea întregului potențial al pieței unice digitale, propunerea modificată constituind o parte foarte importantă a acestui pachet, întrucât vânzările de bunuri reprezintă mai mult de 80 % din totalul schimburilor comerciale transfrontaliere³¹.

În Comunicarea privind evaluarea la jumătatea perioadei a punerii în aplicare a Strategiei privind piața unică digitală³², Comisia a invitat Parlamentul European și Consiliul să adopte în timp util toate măsurile propuse, având în vedere necesitatea de a elimina rapid barierele rămase și de a transforma proiectul unei piețe unice digitale funcționale într-o realitate.

24 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2017) 209 final, Raportul de verificare a adecvării legislației în materie de protecție a consumatorilor și de marketing.

25 Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic, JO L285, 31.10.2009, p.10 – 35.

26 Directiva 2010/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 2010 privind indicarea, prin etichetare și informații standard despre produs, a consumului de energie și de alte resurse al produselor cu impact energetic, JO L 153, 18.6.2010, p. 1 – 12.

27 JO L 351, 20.12.2012, p. 1–32.

28 JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

29 COM(2016) 320 final, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – O abordare cuprinzătoare pentru stimularea comerțului electronic transfrontalier în beneficiul cetățenilor și întreprinderilor europene.

30 COM(2016) 289 final, Propunere de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind prevenirea geoblocării și a altor forme de discriminare bazate pe cetățenia sau naționalitatea, domiciliul sau sediul clienților pe piața internă și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE.

31 Evaluarea impactului care însoțește propunerile privind contractele digitale, documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD(2015) 274 final, p. 5.

32 COM(2017) 228 final, Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – Evaluarea la jumătatea perioadei a punerii în aplicare a strategiei privind piața unică digitală – O piață unică digitală conectată pentru toți.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temei juridic

Temeiul juridic al prezentei propuneri modificate îl constituie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, iar obiectivul său principal este să îmbunătățească crearea și funcționarea pieței interne.

Astfel cum s-a explicat în secțiunea 1, armonizarea minimă introdusă de Directiva 1999/44/CE a condus la apariția unor diferențe între normele de drept în materie de contracte de consum, ca urmare a faptului că normele naționale obligatorii au mers dincolo de cadrul standardelor minime prevăzute în Directiva 1999/44/CE³³. Aceste diferențe ridică obstacole în calea comerțului transfrontalier și, prin urmare, au un efect direct asupra creării și funcționării pieței interne și limitează concurența. Propunerea va elimina obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale care rezultă din aceste diferențe, în special din costurile suplimentare aferente încheierii tranzacțiilor transfrontaliere și din lipsa de încredere în drepturile lor pe care o resimt consumatorii atunci când cumpără din altă țară a UE. Toți acești factori au un efect direct asupra creării și funcționării pieței interne și limitează concurența, demonstrând faptul că armonizarea minimă propusă de Directiva 1999/44/CE nu a fost suficientă pentru a aborda aspectele legate de piața internă ale vânzărilor transfrontaliere de bunuri de consum în interiorul Uniunii.

Abrogarea Directivei 1999/44/CE, care a introdus actualul regim de armonizare minimă, și înlocuirea acesteia cu o directivă care prevede armonizarea deplină și are un domeniu de aplicare extins, care acoperă atât vânzările la distanță, cât și vânzările „față în față”, vor contribui la un cadru juridic coerent, care favorizează o piață internă funcțională. Propunerea va garanta un nivel global ridicat de protecție a consumatorilor în UE, prevăzând un set de norme obligatorii pe deplin armonizate, care mențin și, în unele cazuri, îmbunătățesc nivelul de protecție de care beneficiază în prezent consumatorii în temeiul Directivei 1999/44/CE.

• Subsidiaritate

Propunerea modificată respectă principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Obiectivul de eliminare a barierelor în materie de contracte de consum și, prin urmare, de promovare a pieței interne în beneficiul întreprinderilor și al consumatorilor nu poate fi realizat în mod corespunzător de către statele membre. Normele privind vânzările de bunuri prevăzute în Directiva 1999/44/CE vizează o armonizare minimă și, prin urmare, permit o transpunere diferită de la un stat membru la altul. Acest lucru a condus la norme naționale diferite și, așadar, la aplicarea de costuri de tranzacție pentru vânzările transfrontaliere. Numai o intervenție coordonată la nivelul Uniunii, care să vizeze, printr-o armonizare deplină, eliminarea abordărilor naționale în prezent divergente în raport cu legislația UE în materie de protecție a consumatorilor poate contribui la finalizarea pieței interne, soluționând această problemă.

O inițiativă la nivelul UE va asigura dezvoltarea dreptului în materie de contracte de consum într-un mod coerent, asigurând totodată faptul că toți consumatorii din UE beneficiază de

³³ Aceste informații sunt extrase în principal din notificările transmise de statele membre Comisiei în conformitate cu articolele 32 și 33 din Directiva 2011/83/UE în ceea ce privește transpunerea Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE. Notificările complete pot fi consultate la adresa: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm.

același nivel ridicat de protecție. Aceasta va aduce securitate juridică întreprinderilor care doresc să își vândă bunurile în alte state membre. Un astfel de rezultat poate fi atins numai printr-o acțiune la nivelul UE. Propunerea va armoniza pe deplin anumite măsuri reparatorii esențiale prevăzute în materie de contracte de consum, precum și condițiile de exercitare a acestora. Prin urmare, propunerea va crea un set unic de norme care va asigura același nivel ridicat de protecție a consumatorilor pe întreg teritoriul Uniunii Europene, atât pe piețele interne, cât și pe piețele transfrontaliere, deopotrivă pentru vânzările la distanță și pentru cele „față în față”, și va permite comercianților să efectueze tranzacții de vânzare cu consumatorii din toate statele membre, pe baza acelorași clauze contractuale. Prin urmare, propunerea ar reduce semnificativ costurile de asigurare a conformității suportate de comercianți, menținând în același timp în UE un nivel global ridicat de protecție a consumatorilor și sporind bunăstarea consumatorilor printr-o gamă mai largă de bunuri și prețuri mai mici.

După cum s-a evidențiat și în evaluarea impactului comandată de Parlamentul European, acțiunea la nivelul UE, în special măsurile care includ și vânzările „față în față”, ar fi mai eficace decât acțiunea la nivel național. Toate opiniile primite din partea parlamentelor naționale referitor la propunerea privind vânzările online și alte tipuri de vânzări la distanță de bunuri au respins ideea creării unui set de norme diferite pentru vânzările la distanță de bunuri și vânzările „față în față”³⁴.

Abordarea care vizează armonizarea deplină și-a dovedit deja succesul în domeniul legislației UE în materie de protecție a consumatorilor, mai ales prin normele prevăzute în Directiva 2011/83/UE, garantând un set unitar de drepturi pentru toți consumatorii din Uniunea Europeană, care sunt interpretate și aplicate în mod uniform în toate statele membre.

Propunerea va oferi, de asemenea, un temei juridic coerent pentru derularea de acțiuni coordonate de asigurare a respectării legislației în temeiul Regulamentului³⁵ privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului, iar acțiunile de asigurare a respectării legislației vor fi facilitate în mare măsură de existența unor norme uniforme pe deplin armonizate, astfel cum sunt prevăzute în propunere. Prin urmare, asigurarea respectării legislației UE va fi consolidată în beneficiul consumatorilor europeni. Un astfel de rezultat poate fi atins numai printr-o acțiune la nivelul UE.

- **Proportionalitate**

Propunerea modificată respectă principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, deoarece nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor.

Propunerea nu va armoniza toate aspectele referitoare la contractele de vânzări de bunuri, concentrându-se mai degrabă asupra armonizării suplimentare numai a acelor drepturi contractuale ale consumatorilor din UE specifice, esențiale și obligatorii, care sunt fundamentale în cadrul tranzacțiilor transfrontaliere, care au fost identificate ca bariere în calea schimburilor comerciale de către părțile interesate și care sunt necesare pentru a câștiga încrederea consumatorilor. În plus, alegerea formei juridice de directivă în loc de regulament

34 Parlamentele naționale ale DE, CZ, IE, FR, IT, LI, NL, AT, PT și RO au prezentat opinii. Pentru opinii, vă rugăm să consultați: http://ec.europa.eu/dgs/secretariat_general/relations/relations_other/npo/index_en.htm.

35 Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului, JO L 364, 9.12.2004.

va avea ca rezultat o interferență mult mai redusă în legislațiile naționale (a se vedea secțiunea „Alegerea instrumentului” de mai jos).

- **Alegerea instrumentului**

Alegerea unei directive le lasă statelor membre libertatea de a adapta transpunerea în legislația lor națională, asigurând în același timp norme simple și moderne care elimină obstacolele legate de dreptul contractelor și creează condiții de concurență echitabile pentru întreprinderi și garantând totodată un nivel ridicat de protecție pentru consumatorii din întreaga UE.

Un regulament ar necesita un regim mult mai detaliat și mai complex decât o directivă pentru a permite ca efectele sale să fie direct aplicabile. Acest lucru ar avea drept consecință o interferență mult mai mare în legislațiile naționale.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

Procesul de consultare

Propunerea inițială a fost precedată de un amplu proces de consultare, care s-a bazat pe o combinație de consultări publice și de consultări specifice. Comisia a încercat să atragă o gamă largă și echilibrată de contribuții cu privire la acest subiect, oferind tuturor părților interesate relevante (întreprinderi, consumatori, autorități naționale, juriști și reprezentanți ai mediului academic) posibilitatea să își exprime opiniile³⁶. Concluziile acestor consultări sunt disponibile în documentul COM(2015) 635 final.

În urma adoptării propunerii inițiale, Comisia s-a consultat din nou cu părțile interesate în cursul verificării adecvării care a vizat și Directiva 1999/44/CE și a ținut seama de opiniile exprimate cu privire la propunerea privind vânzările online și alte tipuri de vânzări la distanță de bunuri. Implicarea părților interesate a inclus o consultare publică online, care s-a desfășurat în perioada mai-septembrie 2016, mai multe consultări specifice desfășurate de contractanți externi în legătură cu pregătirea de studii justificative în perioada aprilie 2016-ianuarie 2017, și discuții în cadrul unui grup specific de experți compus din reprezentanți ai părților interesate, respectiv principalele organizații europene și naționale de protecție a consumatorilor și de afaceri. Concluziile acestor consultări se regăsesc în documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD (2017) 209 final și în studiul justificativ relevant privind costurile și beneficiile armonizării minime prevăzute de Directiva 1999/44/CE și privind costurile și beneficiile eventualei armonizări și alinieri depline a normelor UE pentru diferitele canale de vânzări³⁷.

Părțile interesate au subliniat în mod repetat necesitatea de a se menține coerența între normele în materie de contracte de consum aplicabile vânzărilor la distanță și cele aplicabile vânzărilor „față în față”. În cadrul consultării publice care a precedat adoptarea propunerilor privind contractele digitale, statele membre participante, asociațiile de întreprinderi și organizațiile de consumatori au avertizat cu privire la riscul efectelor negative ale unei eventuale divergențe între normele aplicabile vânzărilor de bunuri la distanță și cele aplicabile

³⁶ Mai multe detalii cu privire la consultări sunt disponibile la adresa: http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm

³⁷ http://ec.europa.eu/newsroom/just/item-detail.cfm?item_id=59332

vânzărilor „față în față”. Studiul sus-menționat³⁸, care sprijină verificarea adecvării, a confirmat și faptul că autoritățile naționale, asociațiile de întreprinderi și organizațiile de protecție a consumatorilor susțin cu tărie ideea existenței unui set unic de norme privind vânzările de bunuri de consum la distanță și „față în față”. Aceste părți interesate consideră că astfel s-ar îmbunătăți transparența, s-ar reduce complexitatea, iar sistemul ar fi mai ușor de înțeles atât pentru consumatori, cât și pentru comercianți. Un set unic de norme ar înlesni, totodată, achizițiile și vânzările transfrontaliere, ar stimula concurența, ar reduce costurile de asigurare a conformității suportate de comercianți și ar scădea prețurile pentru consumatori.

- **Evaluarea impactului**

S-a realizat o evaluare a impactului pentru propunerea inițială, care, la momentul publicării, a fost însoțită de un raport privind evaluarea impactului și de un rezumat al acestuia³⁹.

În documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește propunerea modificată, Comisia a completat această evaluare a impactului cu o analiză a constatărilor și cu datele colectate în cursul exercițiului de verificare a adecvării, ținând seama și de documentul de evaluare a impactului elaborat de Serviciul de Cercetare al Parlamentului European⁴⁰. În plus, Comisia a analizat și cele mai recente date publicate în ediția din 2017 a Tabloului de bord al condițiilor pentru consumatori, care se bazează pe sondaje reprezentative dedicate în rândul consumatorilor și al comercianților cu amănuntul din toate țările UE⁴¹. Documentul de lucru al serviciilor Comisiei prezintă o imagine de ansamblu cuprinzătoare a impactului pe care existența unor norme pe deplin armonizate în materie de contracte pentru vânzările de bunuri l-ar avea asupra întreprinderilor, a consumatorilor și, în cele din urmă, asupra statelor membre și a pieței digitale și interne a UE.

Analiza Comisiei arată că problemele care decurg din existența unor norme naționale diferite de punere în aplicare a Directivei 1999/44/CE sunt relevante atât pentru vânzările la distanță, cât și pentru vânzările „față în față”. Verificarea adecvării, care a primit un aviz pozitiv din partea Comitetului de analiză a reglementării la 2 mai 2017⁴², confirmă alegerile de politică ale Comisiei care se regăsesc în propunerea privind vânzările la distanță de bunuri și subliniază faptul că asigurarea coerenței între regimurile juridice pentru vânzările la distanță și vânzările „față în față” va avea un efect pozitiv global asupra consumatorilor și a întreprinderilor pe piața internă⁴³.

- **Drepturi fundamentale**

Propunerea modificată va avea un impact pozitiv asupra mai multora dintre drepturile protejate în temeiul Cartei drepturilor fundamentale a UE, în special cele prevăzute la articolul 38 privind protecția consumatorilor și la articolul 16 privind libertatea de a desfășura o activitate comercială.

38 Studiu privind costurile și beneficiile armonizării minime prevăzute de Directiva 1999/44/CE privind vânzarea de bunuri de consum și garanțiile conexe și costurile și beneficiile eventualei armonizări și alinieri depline a normelor UE pentru diferite canale de vânzări, p. 44.

39 Raportul de evaluare a impactului și rezumatul acestuia sunt disponibile la adresa: http://ec.europa.eu/justice/contract/digital-contract-rules/index_en.htm

40 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei SWD (2017) 354 final, Impactul unor norme pe deplin armonizate pentru contractele de vânzare de bunuri.

41 Tabloul de bord al condițiilor pentru consumatori - ediția 2017.

42 2016/JUST/023, disponibilă la adresa https://ec.europa.eu/info/publications/fitness-check-consumer-and-marketing-law_en.

43 Rezumat al studiului privind costurile și beneficiile armonizării minime prevăzute de Directiva 1999/44/CE și costurile și beneficiile eventualei armonizări depline a anumitor domenii de protecție a consumatorilor.

Un set de norme pe deplin armonizate aplicabile vânzărilor de bunuri la distanță și „față în față” va asigura un nivel ridicat și pe deplin armonizat de protecție a consumatorilor în întreaga UE, în conformitate cu articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale, oferind consumatorilor drepturi clare și specifice atunci când cumpără bunuri pe piața națională sau din alte state membre. Deși aceste norme vor înlocui actualele norme naționale în vigoare pentru bunuri, ceea ce ar putea reduce în unele privințe nivelul de protecție a consumatorilor în câteva state membre, acest lucru este contrabalansat prin nivelul mai ridicat de protecție a consumatorilor în raport cu legislațiile naționale existente în ceea ce privește alte aspecte.

Un set de norme pe deplin armonizate pentru vânzările de bunuri la distanță și „față în față” va contribui, de asemenea, la atingerea obiectivului de la articolul 16, întrucât întreprinderilor le va fi mai ușor să comercializeze bunuri în UE. Prin urmare, se va consolida capacitatea acestora de a-și extinde activitatea.

În cele din urmă, existența unor drepturi clare care decurg din legislația în materie de contracte pot contribui la îndeplinirea obiectivului de la articolul 47 (Dreptul la o cale de atac eficientă), întrucât acesta ar putea îmbunătăți capacitatea cetățenilor de a-și exercita dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe. Noile norme ar trebui să precizeze măsurile reparatorii în caz de litigiu.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea modificată nu va avea implicații bugetare.

5. ALTE ELEMENTE

• Explicarea dispozițiilor specifice ale propunerii modificate

Propunerea modificată extinde domeniul de aplicare al propunerii inițiale, care se limita la vânzările online și la alte tipuri de vânzări la distanță, pentru a include vânzările „față în față”. Modificările la propunerea inițială constau în modificările tehnice necesare pentru extinderea domeniului de aplicare al propunerii și în abrogarea Directivei 1999/44/CE, respectiv eliminarea trimiterilor la „vânzările online și alte tipuri de vânzări la distanță”, adăugarea unei dispoziții referitoare la abrogarea Directivei 1999/44/CE, inclusiv a unei clarificări temporale în ceea ce privește contractele care vor fi reglementate de măsurile de punere în aplicare din propunerea modificată, și adăugarea anumitor dispoziții din Directiva 1999/44/CE care sunt necesare pentru a asigura caracterul complet al prezentei directive, ca urmare a abrogării Directivei 1999/44/CE, cum ar fi definiția „producătorului”. În fine, au fost, de asemenea, introduse o serie de modificări tehnice menite să îmbunătățească coerența și claritatea textului juridic.

Modificările se referă la considerentele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 14, 15, 16, 17, 21, 22, 23, 26, 28, 30, 34, 37, 38 și 42. Fostul considerent 4 a fost eliminat, iar considerentele 5, 6 și 7 au fost renumerotate, devenind considerentele 4, 5 și, respectiv, 6, și a fost introdus un nou considerent 7. Modificările aduse textului juridic se referă la articolele 1, 2, 15 și 19 și au fost introduse două noi articole: 20 și 21. Fostele articole 20, 21 și 22 au fost renumerotate, devenind articolele 22, 23 și, respectiv, 24.

Propunere modificată de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzări online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului și a Directivei 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
având în vedere propunerea Comisiei Europene,
după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁴⁴,
în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
întrucât:

- (1) Pentru a rămâne competitivă pe piețele mondiale, Uniunea Europeană trebuie să îmbunătățească funcționarea pieței interne și să ofere răspunsuri adecvate la numeroasele provocări generate în prezent de o economie care se bazează din ce în ce mai mult pe tehnologie. Strategia privind piața unică digitală⁴⁵ stabilește un cadru cuprinzător care facilitează integrarea dimensiunii digitale pe piața unică internă. Primul pilon al strategiei se referă la fragmentarea comerțului din interiorul UE prin abordarea tuturor obstacolelor majore care împiedică dezvoltarea comerțului electronic transfrontalier, care reprezintă cea mai mare parte din vânzările transfrontaliere de bunuri ale întreprinderilor către consumatori.
- (2) Pentru ~~realizarea buna funcționare unei veritabile~~ a pieței ~~unice digitale interne~~, este necesară armonizarea anumitor aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, luând ca bază un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.
- (3) Comerțul electronic este unul dintre principalii factori de creștere pe piața ~~unică digitală internă~~. Cu toate acestea, potențialul său de creștere este departe de a fi exploatat în totalitate. Pentru a consolida competitivitatea Uniunii și pentru a stimula creșterea economică, Uniunea trebuie să acționeze rapid și să încurajeze actorii economici să valorifice pe deplin potențialul oferit de piața ~~unică digitală internă~~. Întregul potențial al pieței ~~digitale unice~~ interne poate fi valorificat numai dacă toți participanții de pe piață beneficiază de un acces facil la vânzările ~~online transfrontaliere de bunuri, și sunt în măsură să se angajeze cu încredere în inclusiv la tranzacțiile~~ comerciale electronice. Normele de dreptul contractelor pe baza cărora

44 JO C 264, 20.7.2016, p. 57.

45 COM(2015) 192 final.

participanții de pe piață încheie tranzacții se numără printre factorii principali care influențează deciziile întreprinderilor de a oferi ~~online~~ bunuri la nivel transfrontalier. Normele respective afectează și disponibilitatea consumatorilor de a accepta și de a avea încredere în acest tip de achiziție.

- (4) ~~Deși vânzările online de bunuri constituie marea majoritate a vânzărilor la distanță din UE, prezenta directivă ar trebui să conțină dispoziții referitoare la toate canalele de vânzare la distanță, inclusiv comenzile prin telefon și poștă, pentru a se evita orice denaturare nejustificată a concurenței și pentru a crea condiții de concurență echitabile pentru toate întreprinderile care efectuează vânzări la distanță.~~
- (54) Normele UE Uniunii aplicabile vânzărilor ~~online și altor tipuri de vânzare la distanță~~ de bunuri sunt încă fragmentate, deși a fost deja realizată o armonizare deplină a normelor referitoare la cerințele de informare precontractuală, a dreptului de retractare în cazul contractelor la distanță și a condițiilor de livrare. Alte elemente contractuale esențiale, cum ar fi criteriile de conformitate, măsurile reparatorii și modalitățile de exercitare a acestora pentru bunurile care nu sunt conforme cu contractul, fac în prezent obiectul unei armonizări minime în Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁶. Statelor membre li s-a permis să prevadă standarde mai restrictiv decât cele ale Uniunii și să introducă norme care să asigure un nivel și mai ridicat de protecție a consumatorilor. În cadrul acestui demers, statele membre au acționat cu privire la diverse aspecte și în grade diferite. Prin urmare, în prezent, dispozițiile naționale de transpunere a ~~legislației Uniunii în materie de contracte de consum~~ Directivei 1999/44/CE diferă în mod semnificativ în ceea ce privește elementele esențiale ~~ale unui contract de vânzare~~, cum ar fi absența sau existența unei ierarhii a măsurilor reparatorii, perioada garanției legale, perioada de inversare a sarcinii probei sau notificarea defectului către vânzător.
- (65) Disparitățile existente ar putea avea un efect negativ asupra întreprinderilor și consumatorilor. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁷, întreprinderile care își direcționează activitățile către consumatorii din alte state membre trebuie să țină seama de normele de drept obligatorii în materie de contracte de consum din țara de reședință obișnuită a consumatorului. Întrucât aceste norme diferă de la un stat membru la altul, întreprinderile se pot confrunta cu costuri suplimentare. În consecință, multe întreprinderi ar putea prefera să își continue activitatea pe piața internă sau să exporte numai către unul sau două state membre. Această alegere a minimizării expunerii la costurile și riscurile asociate cu comerțul ~~electronice~~ transfrontalier duce la pierderea unor oportunități de expansiune comercială și de economii de scară. În mod special sunt afectate întreprinderile mici și mijlocii.
- (76) Deși consumatorii se bucură de un nivel ridicat de protecție atunci când fac cumpărături din străinătate, ~~online sau prin alte mijloace la distanță~~, ca urmare a aplicării Regulamentului (CE) nr. 593/2008, fragmentarea are un impact negativ și asupra nivelului de încredere a consumatorilor în ~~comerțul electronic~~ tranzacțiile transfrontaliere. Cu toate că la această lipsă de încredere contribuie o serie de factori, incertitudinea cu privire la principalele drepturi contractuale ocupă un loc important între preocupările consumatorilor. Această incertitudine există independent de

46 Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, JO L 171, 7.7.1999, p. 12.

47 Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

protejarea sau nu a consumatorilor prin dispozițiile de drept obligatorii în materie de contracte de consum din statul lor membru de origine în cazul în care un vânzător își direcționează activitățile transfrontaliere către aceștia sau de încheierea sau nu de către consumatori a unor contracte transfrontaliere cu un vânzător, fără ca acesta din urmă să desfășoare activități comerciale în statul membru al consumatorului.

- (7) Deși vânzările online de bunuri constituie marea majoritate a vânzărilor transfrontaliere în Uniune, diferențele dintre legislațiile naționale în materie de contracte îi afectează și pe comercianții cu amănuntul care utilizează canale de vânzări la distanță și pe vânzătorii cu amănuntul care efectuează vânzări „față în față” și îi împiedică să se extindă în afara frontierelor naționale. Prezenta directivă ar trebui să includă toate canalele de vânzări, pentru a crea condiții de concurență echitabile pentru toate întreprinderile care efectuează vânzări de bunuri destinate consumatorilor. Prin stabilirea unor norme uniforme pentru toate canalele de vânzări, prezenta directivă ar trebui să evite orice divergențe care ar crea sarcini disproporționate pentru numărul tot mai mare de comercianți cu amănuntul care vând în Uniune pe toate canalele. Necesitatea menținerii unor norme coerente privind vânzările și a unor garanții pentru toate canalele de vânzări a fost confirmată în contextul verificării adecvării legislației UE în materie de protecție a consumatorilor și de marketing, care a vizat și Directiva 1999/44/CE⁴⁸.
- (8) Pentru a remedia aceste problemele legate de fragmentarea normelor naționale, întreprinderile și consumatorii ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe un set de norme specifice, complet armonizate pentru vânzările online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri. Sunt necesare norme uniforme în ceea ce privește mai multe elemente esențiale ale dreptului în materie de contracte de consum, care, în conformitate cu abordarea actuală bazată pe o armonizare minimă, au condus la disparități și la obstacole în calea comerțului în întreaga Uniune. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să abroge Directiva 1999/44/CE care prevede norme de armonizare minimă și să introducă norme pe deplin armonizate privind contractele de vânzări de bunuri.
- (9) Existența unor norme de drept, pe deplin armonizate, în materie de contracte de consum le va permite comercianților să își ofere produsele în alte state membre. Întreprinderile vor avea costuri reduse, deoarece nu vor mai trebui să ia în considerare norme obligatorii diferite de protecție a consumatorilor. Acestea vor beneficia de o mai mare certitudine juridică atunci când vând la distanță către alte state membre, într-un mediu stabil de drept al contractelor.
- (10) Creșterea concurenței între comercianții cu amănuntul este probabil să conducă la o gamă mai largă de opțiuni și la prețuri mai competitive oferite consumatorilor. Consumatorii vor beneficia de un nivel ridicat de protecție și de creșterea nivelului de bunăstare grație acestor norme specifice, pe deplin armonizate. Acest lucru, la rândul său, va spori încrederea consumatorilor în comerțul transfrontalier ~~la distanță, în~~

48 Documentul de lucru al serviciilor Comisiei [SWD(2017) 208 final], Raportul în urma verificării adecvării Directivei 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”). Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii; Directiva 98/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 februarie 1998 privind protecția consumatorului prin indicarea prețurilor produselor oferite consumatorilor; Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe; Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor; Directiva 2006/114/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind publicitatea înșelătoare și comparativă.

special în cel online. Consumatorii vor putea face cumpărături la distanță, la nivel transfrontalier, cu mai multă încredere, știind că ar beneficia de aceleași drepturi pe întreg teritoriul Uniunii.

- (11) Prezenta directivă cuprinde norme care se aplică vânzărilor online și altor tipuri de vânzare la distanță de bunuri numai în ceea ce privește principalele elemente contractuale necesare pentru a depăși obstacolele legate de dreptul contractelor în cadrul pieței ~~unice digitale interne~~. În acest scop, normele privind cerințele de conformitate, măsurile reparatorii aflate la dispoziția consumatorilor în cazul în care bunurile nu sunt conforme cu contractul și modalitățile de exercitare a acestor măsuri reparatorii ar trebui să fie pe deplin armonizate, iar nivelul de protecție a consumatorilor ar trebui sporit față de cel oferit de Directiva 1999/44/CE.
- (12) În cazul în care un contract cuprinde elemente care țin atât de vânzarea de bunuri, cât și de prestarea de servicii, prezenta directivă ar trebui să se aplice numai părții referitoare la vânzarea de bunuri, în conformitate cu abordarea adoptată prin Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului.⁴⁹
- (13) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice bunurilor precum DVD-urile și CD-urile care încorporează conținut digital în așa fel încât bunurile funcționează numai ca suport al conținutului digital. Cu toate acestea, prezenta directivă ar trebui să se aplice conținutului digital integrat în bunuri, cum ar fi aparatele de uz casnic sau jucăriile în care conținutul digital este încorporat în așa fel încât funcțiile sale sunt subordonate funcționalităților principale ale bunurilor și funcționează ca parte integrantă a bunurilor.
- (14) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere legislațiilor contractuale ale statelor membre în domenii care nu sunt reglementate de prezenta directivă. În plus, în anumite domenii reglementate de prezenta directivă, statele membre ar trebui, de asemenea, să aibă libertatea de a oferi stabili norme condiții mai detaliate cu privire la aspectele care nu sunt reglementate de prezenta directivă în măsura în care acestea nu sunt pe deplin armonizate prin prezenta directivă: acest lucru se referă la termenele de prescripție pentru exercitarea drepturilor consumatorilor, și la garanțiile comerciale. În fine, în ceea ce privește dreptul la o, precum și la acțiunea în regres de care beneficiază vânzătorul, statele membre ar trebui să aibă libertatea de a prevedea condiții mai detaliate privind exercitarea acestui drept.
- (15) ~~În cazul în care se referă la aceleași concepte, n~~Normele prevăzute de prezenta directivă completează ar trebui să se aplice și să fie interpretate într-un mod care să fie compatibil cu normele Directivei 1999/44/CE și ale Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului. În timp ce Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului stabilește în principal dispoziții privind cerințele de informare precontractuală, dreptul de retragere din contractele la distanță și din contractele negociate în afara spațiilor comerciale și norme privind livrarea și transferul riscurilor, prezenta directivă introduce norme privind conformitatea bunurilor, măsurile reparatorii în caz de neconformitate și modalitățile de exercitare a acestor măsuri reparatorii, astfel cum au fost interpretate de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

⁴⁹ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului, JO L 304, 22.11.2011, p. 64.

- (16) În scopul clarității juridice, prezenta directivă ar trebui să includă o definiție a contractului de vânzare. Respectiva Această definiție susține ar trebui să prevadă că acele contracte în care bunurile urmează a fi produse sau fabricate, inclusiv conform specificațiilor consumatorului, sunt, de asemenea, incluse în domeniul de aplicare al prezentei directivei.
- (17) Pentru a conferi claritate și certitudine vânzătorilor și consumatorilor, prezenta directivă ar trebui să definească noțiunea de contract. Respectiva Această definiție ar trebui să urmeze tradițiile comune tuturor statelor membre care prevăd că pentru ca un contract să existe este necesar un acord cu intenția de a da naștere unor obligații sau altor efecte juridice.
- (18) Pentru a găsi un echilibru între cerința securității juridice și un nivel adecvat de flexibilitate a normelor juridice, orice trimitere la ceea ce se poate aștepta de la o persoană sau de către o persoană în prezenta directivă ar trebui înțeleasă ca o trimitere la ceea ce se poate aștepta în mod rezonabil. Standardul privind caracterul rezonabil ar trebui să fie determinat în mod obiectiv, având în vedere natura și scopul contractului, circumstanțele cazului, precum și uzanțele și practicile părților în cauză. În special, termenul rezonabil pentru finalizarea unei reparații sau înlocuiri ar trebui să fie determinat în mod obiectiv, având în vedere natura bunurilor și neconformitatea.
- (19) Pentru a oferi claritate cu privire la ceea ce poate aștepta un consumator de la un bun și ceea ce ar fi răspunzător vânzătorul în cazul neonorării livrării conform așteptărilor, este esențială armonizarea pe deplin a normelor în scopul de a determina conformitatea cu contractul. Aplicarea unei combinații de criterii subiective și obiective ar trebui să protejeze interesele legitime ale ambelor părți la un contract de vânzare. Conformitatea cu contractul ar trebui evaluată ținându-se seama nu numai de cerințele care au fost efectiv stabilite în contract – inclusiv în informațiile precontractuale care fac parte integrantă din contract – ci și de anumite cerințe obiective care constituie standardele așteptate în mod normal pentru bunuri, în special în ceea ce privește adecvarea pentru scopul acestora, ambalajul, instrucțiunile de instalare și calitățile și capacitățile de funcționare normale.
- (20) Un mare număr de bunuri de consum sunt destinate a fi instalate înainte de a putea fi utilizate cu folos de către consumatori. Prin urmare, orice neconformitate datorată unei instalări incorecte a bunurilor ar trebui considerată echivalentă unei neconformități cu contractul în cazul în care instalarea a fost efectuată de vânzător sau sub controlul vânzătorului, precum și în cazul în care bunurile au fost instalate de consumator, dar instalarea incorectă se datorează unor instrucțiuni de instalare incorecte.
- (21) Conformitatea ar trebui să acopere defectele materiale, precum și viciile juridice. Drepturile terților și alte vicii juridice ar putea împiedica efectiv consumatorul să beneficieze de bunurile respective în conformitate cu contractul atunci când titularul drepturilor obligă pe bună dreptate consumatorul să înceteze încălcarea acestor drepturi. Prin urmare, vânzătorul ar trebui să se asigure că bunurile nu sunt afectate de drepturi ale terților care ar împiedica consumatorii să beneficieze de bunurile respective în conformitate cu contractul.
- (22) Întrucât libertatea contractuală în ceea ce privește criteriile de conformitate cu contractul ar trebui asigurată pentru a evita eludarea răspunderii pentru neconformitate și a garanta un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, orice derogare de la normele obligatorii privind criteriile de conformitate și instalarea incorectă, care aduce atingere intereselor consumatorilor, ar trebui să fie este valabilă numai în cazul în care

consumatorul a fost informat în mod expres și a consimțit explicit la aceasta în momentul încheierii contractului.

- (23) Asigurarea durabilității pe termen mai lung a produselor de consum este importantă pentru realizarea unor modele de consum mai sustenabile și a unei economii circulare. În mod similar, menținerea în afara pieței Uniunii a produselor neconforme prin consolidarea supravegherii pieței și furnizarea de stimulente adecvate operatorilor economici este esențială pentru a spori încrederea în funcționarea pieței interne. În acest scop, legislația Uniunii specifică anumitor produse este cea mai adecvată abordare pentru a introduce cerințele referitoare la durabilitate și alte cerințe legate de produs în ceea ce privește anumite tipuri sau grupe de produse, utilizând în acest scop criterii adaptate. Prezenta directivă ar trebui, așadar, să fie complementară obiectivelor urmărite într-o această astfel de legislație a Uniunii sectorială specifică anumitor produse a Uniunii. În măsura în care informațiile specifice legate de durabilitate sunt indicate într-o declarație precontractuală care face parte din contractul de vânzare, consumatorul ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe acestea ca parte a criteriilor de conformitate.
- (24) Creșterea gradului de securitate juridică atât pentru consumatori, cât și pentru vânzători necesită o indicație clară privind momentul în care ar trebui evaluată conformitatea bunurilor cu contractele. Pentru a asigura coerența dintre prezenta directivă și Directiva 2011/83/UE, este oportun să se indice că momentul transferului riscului coincide cu momentul evaluării conformității bunurilor. Cu toate acestea, în cazul în care bunurile trebuie instalate, momentul relevant ar trebui adaptat.
- (25) Faptul că statele membre au posibilitatea ca, în mod facultativ, să mențină obligațiile de notificare pentru consumatori ar putea să le determine să piardă cu ușurință cererile de măsuri reparatorii în caz de întârziere sau lipsă a notificării, în special într-o tranzacție transfrontalieră, atunci când se aplică legislația unui alt stat membru și în cazul în care consumatorul nu este conștient de această obligație de notificare care rezultă din legea unui alt stat membru. Prin urmare, nu ar trebui instituită o obligație de notificare pentru consumatori. În consecință, statele membre ar trebui împiedicate să introducă sau să mențină cerința potrivit căreia consumatorul trebuie să notifice vânzătorului neconformitatea într-un anumit termen.
- (26) Pentru a permite întreprinderilor să se bazeze pe un singur set de norme în întreaga Uniune, este necesar să se armonizeze pe deplin perioada de timp pe parcursul căreia sarcina probei pentru neconformitate este inversată în favoarea consumatorului. În primii doi ani, pentru a beneficia de prezumția neconformității, consumatorul ar trebui să demonstreze doar faptul că bunul respectiv nu este conform, fără a fi necesar să dovedească și faptul că neconformitatea exista efectiv la momentul relevant pentru stabilirea conformității. Pentru a spori gradul de securitate juridică în ceea ce privește măsurile reparatorii disponibile în caz de neconformitate cu contractul și pentru a elimina unul dintre principalele obstacole care împiedică piața internă unică digitală, ar trebui prevăzută o armonizare completă a ordinii în care pot fi exercitate măsurile reparatorii. În special, consumatorul ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între reparație sau înlocuire ca o primă măsură reparatorie care ar trebui să contribuie la menținerea relației contractuale și a încrederii reciproce. În plus, permițându-le consumatorilor să solicite o reparație ar trebui să se încurajeze un consum sustenabil și s-ar putea contribui la o mai mare durabilitate a produselor.
- (27) Alegerea consumatorului între reparație și înlocuire ar trebui limitată numai în cazul în care opțiunea aleasă ar fi disproporționată în comparație cu cealaltă opțiune

disponibilă, ar fi imposibilă sau ilegală. De exemplu, ar putea fi disproporționat să se solicite înlocuirea unor bunuri din cauza unei zgârieturi minore în cazul în care această înlocuire ar crea costuri semnificative, în condițiile în care, totodată, zgârietura ar putea fi reparată cu ușurință.

- (28) În cazul în care vânzătorul nu a remediat neconformitatea printr-o reparație sau înlocuire, fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator și într-un termen rezonabil, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la o reducere de preț sau la rezoluțiunea contractului. În special, orice reparație sau înlocuire ar trebuie realizată cu succes în acest interval de timp rezonabil. Ce înseamnă un termen rezonabil ar trebui să se stabilească în mod obiectiv, având în vedere natura bunurilor și neconformitatea. În cazul în care, după trecerea perioadei rezonabile, vânzătorul nu a reușit să remedieze neconformitatea constatată, consumatorul nu ar trebui obligat să accepte orice altă încercare a vânzătorului în raport cu aceeași neconformitate.
- (29) Având în vedere că dreptul la rezoluțiunea contractului din cauza neconformității este o măsură reparatorie importantă care se aplică în cazul în care reparația sau înlocuirea nu este fezabilă sau a eșuat, consumatorul ar trebui să beneficieze și de dreptul la rezoluțiunea contractului în cazul în care neconformitatea este minoră. S-ar oferi astfel un stimulent puternic de a remedia, într-un stadiu incipient, toate cazurile de neconformitate. Pentru ca dreptul la rezoluțiunea contractului să devină efectiv pentru consumatori, în cazul în care consumatorul achiziționează mai multe bunuri, unele dintre acestea fiind un accesoriu al articolului principal pe care consumatorul nu le-ar fi achiziționat fără articolul principal, iar neconformitatea se referă la acest articol principal, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la rezoluțiunea contractului și în ceea ce privește articolele auxiliare, chiar dacă acestea din urmă sunt în conformitate cu contractul.
- (30) În cazul în care consumatorul obține rezoluțiunea contractului din cauza neconformității, prezenta directivă ar trebui să prevadă numai principalele efecte și modalități ale dreptului la rezoluțiune, în special obligația ca părțile să returneze ceea ce au primit. Astfel, vânzătorul ar trebui să fie obligat să ramburseze prețul primit de la consumator, iar consumatorul ar trebui să returneze bunurile.
- (31) În scopul de a asigura eficacitatea dreptului la rezoluțiunea contractului al consumatorilor, evitându-se totodată o îmbogățire fără justă cauză a consumatorilor, ar trebui ca obligația consumatorilor de a plăti pentru diminuarea valorii bunurilor să se limiteze la situațiile în care reducerea depășește utilizarea normală. În orice caz, consumatorii nu ar trebui să fie obligați să plătească mai mult decât prețul convenit pentru bunuri. În situațiile în care returnarea bunurilor este imposibilă din cauza distrugerii sau pierderii, consumatorii ar trebui să plătească valoarea monetară a bunurilor care au fost distruse. Cu toate acestea, consumatorii nu ar trebui obligați să plătească valoarea monetară în cazul în care distrugerea sau pierderea este cauzată de neconformitatea bunurilor cu contractul.
- (32) Pentru a spori gradul de certitudine juridică pentru vânzători și, în general, încrederea consumatorilor în achizițiile transfrontaliere, se impune o armonizare a perioadei în care vânzătorul este considerat responsabil de orice neconformitate existentă în momentul în care consumatorul intră în posesia fizică a bunurilor. Având în vedere că marea majoritate a statelor membre au prevăzut o perioadă de doi ani pentru punerea în aplicare a Directivei 1999/44 și, în practică, acest lucru este considerat de către participanții de pe piață ca fiind un termen rezonabil, această perioadă ar trebui menținută.

- (33) Pentru a asigura o mai mare sensibilizare a consumatorilor și a facilita asigurarea respectării normelor Uniunii referitoare la drepturile consumatorilor în ceea ce privește bunurile neconforme, prezenta directivă ar trebui să alinieze perioada de timp pe parcursul căreia sarcina probei este inversată în favoarea consumatorului cu perioada în care vânzătorul este considerat responsabil de orice neconformitate.
- (34) În vederea asigurării transparenței, ar trebui prevăzute anumite cerințe de transparență pentru garanțiile comerciale. În plus, pentru a îmbunătăți securitatea juridică și a evita inducerea în eroare a consumatorilor, prezenta directivă ar trebui să prevedea că, în cazul în care condițiile privind garanția comercială cuprinse în anunțurile publicitare sau în informațiile precontractuale sunt mai favorabile pentru consumator decât cele incluse în certificatul de garanție, ar trebui să prevaleze condițiile mai avantajoase. În fine, prezenta directivă ar trebui să prevadă norme privind conținutul certificatului de garanție și modul în care acesta ar trebui să fie pus la dispoziția consumatorilor. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a stabili norme privind alte aspecte ale certificatelor de garanție care nu sunt reglementate de prezenta directivă, cu condiția ca aceste norme să nu îi priveze pe consumatori de protecția acordată de dispozițiile pe deplin armonizate ale prezentei directive referitoare la certificatele de garanție.
- (35) Având în vedere că vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice neconformitate a bunurilor rezultată în urma unui act sau a unei omisiuni a vânzătorului sau a unui terț, este justificat ca vânzătorul să aibă posibilitatea de a solicita măsuri reparatorii de la persoana responsabilă într-o etapă anterioară a unei serii de tranzacții. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere principiului libertății contractuale dintre vânzător și celelalte părți din seria de tranzacții. Detaliile privind exercitarea acestui drept, în special față de cine și în ce mod urmează a fi solicitate astfel de măsuri reparatorii, ar trebui furnizate de către statele membre.
- (36) Persoanele sau organizațiile despre care se consideră, în baza legislației naționale, că ar avea un interes legitim cu privire la protecția drepturilor contractuale ale consumatorilor ar trebui să aibă dreptul să inițieze proceduri, fie în fața unei instanțe judecătorești, fie a unei autorități administrative care are competența de a decide în cazul reclamațiilor sau de a iniția proceduri judiciare corespunzătoare.
- (37) Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere aplicării normelor de drept internațional privat, în special Regulamentului (CE) nr. 593/2008 și Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁰.
- (38) ~~Directiva 1999/44/CE ar trebui modificată pentru a exclude contractele de vânzare la distanță din domeniul său de aplicare~~ abrogată. Data abrogării ar trebui aliniată la data de transpunere a prezentei directive. Pentru a se asigura o aplicare uniformă a actelor cu putere de lege și a actelor administrative pe care statele membre trebuie să le adopte în vederea conformării cu prezenta directivă în cazul contractelor încheiate începând cu data transunerii, prezenta directivă nu ar trebui să se aplice în cazul contractelor încheiate înainte de data transunerii sale.
- (39) Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului⁵¹ ar trebui modificat pentru a include în anexa sa o trimitere la prezenta directivă, astfel

50 Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare), JO L 351, 20.12.2012, p. 1.

51 Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului, JO L 465, 18.6.2013 JO 364, 9.12.2004, p.1.

încât să se faciliteze cooperarea transfrontalieră în materie de asigurare a respectării dispozițiilor din prezenta directivă.

- (40) Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁵² ar trebui modificată pentru a include în anexa sa o trimitere la prezenta directivă, astfel încât să se asigure protejarea intereselor colective ale consumatorilor care sunt prevăzute în prezenta directivă.
- (41) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁵³, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită, împreună cu notificarea măsurilor de transpunere, unul sau mai multe documente în care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (42) ~~Deoarece~~ Obiectivele prezentei directive, respectiv de a contribui la funcționarea pieței interne prin abordarea coerentă a obstacolelor legate de dreptul contractelor care afectează vânzările online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri la nivel transfrontalier în Uniune, nu pot fi îndeplinite într-o măsură suficientă de către statele membre, deoarece niciun stat membru nu este în măsură să soluționeze singur problema fragmentării juridice existente, prin asigurarea coerenței legislației sale cu cea a altor state membre. ei, Mai degrabă, obiectivele prezentei directive pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, eliminând, printr-o armonizare deplină, obstacolele identificate legate de dreptul contractelor. Prin urmare, pentru a realiza obiectivele prezentei directive, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii acestor obiective.
- (43) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, mai ales la articolele 16, 38 și 47,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește anumite cerințe privind contractele de vânzare ~~la distanță~~ încheiate între vânzător și consumator, în special normele privind conformitatea bunurilor, măsurile reparatorii în caz de neconformitate și modalitățile de exercitare a respectivelor acestor măsuri reparatorii.
2. Prezenta directivă nu se aplică contractelor ~~la distanță~~ privind prestarea de servicii. Cu toate acestea, în cazul contractelor de vânzare care prevăd atât vânzarea de bunuri, cât și prestarea de servicii, prezenta directivă se aplică părții referitoare la vânzarea de bunuri.

52 Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor, JO L 110, 1.5.2009, p. 30.

53 JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

3. Prezenta directivă nu se aplică suporturilor materiale durabile pe care este stocat un conținut digital atunci când suportul material durabil a fost folosit exclusiv ca mijloc de transport pentru furnizarea de conținut digital consumatorului.
4. Statele membre pot să excludă din domeniul de aplicare al prezentei directive contractele de vânzare de bunuri de ocazie vândute în cadrul unei licitații publice, în cazul în care consumatorii au posibilitatea de a participa personal la vânzare.
45. În măsura în care nu sunt reglementate de aceasta, prezenta directivă nu afectează dispozițiile generale de dreptul contractelor prevăzute la nivel național, precum normele privind încheierea, valabilitatea sau efectele contractelor, inclusiv consecințele rezoluțiunii unui contract.

Articolul 2

Definiții

În scopul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „contract de vânzare” înseamnă orice contract în temeiul căruia vânzătorul transferă sau se angajează să transfere consumatorului proprietatea asupra unor bunuri, inclusiv a unor bunuri care urmează să fie fabricate sau produse, iar consumatorul plătește sau se angajează să plătească prețul acestora;
- (b) „consumator” înseamnă orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale comerciale, industriale, artizanale sau profesionale;
- (c) „vânzător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul ei, în scopuri ce țin de activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau profesională în legătură cu contractele care intră sub incidența prezentei directive;
- (d) „producător” înseamnă fabricantul bunurilor, importatorul bunurilor în Uniune sau orice persoană care se prezintă ca producător aplicându-și numele, marca sau alt semn distinctiv pe bunurile în cauză;
- (e) „bunuri” înseamnă orice obiect corporal mobil, cu excepția
- (a) obiectelor vândute prin executare silită sau altfel, prin autoritatea legii;
 - (b) apei, gazului și energiei electrice, în afară de cazul în care sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă;
- ~~(f) „contract de vânzare la distanță” înseamnă orice contract de vânzare încheiat în cadrul unui sistem la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a vânzătorului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unui sau a mai multor mijloace de comunicare la distanță, inclusiv prin internet, până la și inclusiv în momentul la care este încheiat contractul;~~
- ~~(g) „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite consumatorului sau vânzătorului să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare pentru o perioadă de timp adecvată, în vederea informării, și care permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate;~~

- (f) „garanție comercială” înseamnă orice angajament din partea vânzătorului sau a unui producător (denumit în continuare „garantul”) față de consumator, în plus față de obligațiile legale referitoare la garanția de conformitate, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricărei alte cerințe care nu este legată de conformitate din certificatul de garanție sau din publicitatea relevantă disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului;
- (g) „contract” înseamnă un acord destinat să dea naștere unor obligații sau altor efecte juridice;
- (h) „reparație” înseamnă, în caz de neconformitate, punerea bunurilor în conformitate cu contractul de vânzare;
- (i) „gratuit” înseamnă fără costurile necesare suportate pentru a pune bunurile în conformitate, în special costul expedierii prin poștă, al forței de muncă și al materialelor.

Articolul 3

Nivelul de armonizare

Statele membre nu mențin și nici nu introduc în legislația lor internă dispoziții diferite de cele stabilite în prezenta directivă, inclusiv dispoziții mai restrictive sau mai permissive, pentru a asigura un nivel diferit de protecție a consumatorilor.

Articolul 4

Conformitatea cu contractul

1. Vânzătorul se asigură că, pentru a fi în conformitate cu contractul, bunurile, în măsura în care este relevant:
 - (a) respectă cantitatea, calitatea și descrierea prevăzute de contract, ceea ce presupune că, în cazul în care vânzătorul îi prezintă consumatorului un eșantion sau un model, bunurile posedă calitatea eșantionului sau a modelului respectiv și corespund descrierii acestuia;
 - (b) sunt corespunzătoare scopului special pentru care consumatorul le solicită, pe care consumatorul l-a adus la cunoștința vânzătorului la încheierea contractului și pe care vânzătorul l-a acceptat și
 - (c) dețin calitățile și capacitățile de funcționare indicate în orice declarație precontractuală care face parte integrantă din contract.
2. Pentru a fi în conformitate cu contractul, bunurile ~~trebuie să~~ îndeplinească și cerințele prevăzute la articolele 5, 6 și 7.
3. Orice acord de excludere, derogare sau modificare a efectelor articolelor 5 și 6 în detrimentul consumatorului este valabil numai în cazul în care, la încheierea contractului, consumatorul cunoștea condițiile specifice ale bunurilor și a acceptat în mod expres aceste condiții specifice în momentul încheierii contractului.

Articolul 5

Cerințele de conformitate a bunurilor

În măsura în care este relevant, bunurile:

- (a) corespund tuturor scopurilor pentru care în mod normal ar fi utilizate bunuri cu aceeași descriere;
- (b) sunt livrate împreună cu accesoriile, inclusiv ambalajul, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care consumatorul se poate aștepta să le primească și
- (c) dețin calitățile și capacitățile de funcționare care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta, având în vedere natura bunurilor și ținându-se seama de orice declarație publică a vânzătorului sau în numele acestuia ori al altor persoane din etapele anterioare ale seriei de tranzacții, inclusiv producătorul, cu excepția cazului în care vânzătorul demonstrează că:
 - (i) nu cunoștea și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația în cauză;
 - (ii) declarația a fost rectificată înainte de încheierea contractului sau
 - (iii) decizia de a achiziționa bunurile nu ar fi putut fi influențată de declarație.

Articolul 6

Instalarea incorectă

În cazul în care bunurile sunt instalate incorect, neconformitatea rezultată din instalarea incorectă este considerată neconformitate a bunurilor cu contractul dacă:

- (a) bunurile au fost instalate de vânzător sau sub răspunderea vânzătorului sau
- (b) bunurile, destinate să fie instalate de consumator, au fost instalate de acesta și instalarea incorectă a fost cauzată de o greșală în instrucțiunile de instalare.

Articolul 7

Drepturile terților

La momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul, astfel cum este determinat la articolul 8, bunurile ~~sunt trebuie să fie~~ libere de orice drept al unui terț, inclusiv de drepturi bazate pe proprietate intelectuală, astfel încât bunurile să poată fi utilizate în conformitate cu contractul.

Articolul 8

Momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul

1. Vânzătorul răspunde de orice neconformitate cu contractul care există în momentul în care:
 - (a) consumatorul sau un terț indicat de consumator, altul decât transportatorul, intră în posesia fizică a bunurilor sau
 - (b) bunurile sunt preluate de către transportatorul ales de consumator, în cazul în care transportatorul în cauză nu a fost propus de către vânzător sau în cazul în care vânzătorul nu propune niciun mijloc de transport.

2. În cazurile în care bunurile au fost instalate de vânzător sau sub răspunderea vânzătorului, momentul în care instalarea este completă se consideră ca fiind cel în care consumatorul a intrat în posesia fizică a bunurilor. În cazul în care bunurile erau destinate a fi instalate de consumator, momentul în care se încheie un interval rezonabil de timp de care consumatorul a beneficiat pentru instalare, dar, în orice caz, nu mai târziu de 30 de zile de la data prevăzută la alineatul (1) este considerat ca fiind cel în care consumatorul a intrat în posesia fizică a bunurilor.
3. Orice neconformitate cu contractul care apare în termen de doi ani de la data indicată la alineatele (1) și (2) este prezumată a fi existat deja la momentul indicat la alineatele (1) și (2), cu excepția cazului în care aceasta este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității.

Articolul 9

Măsurile reparatorii aflate la dispoziția consumatorului în cazul neconformității cu contractul

1. În cazul neconformității cu contractul, consumatorul are dreptul ca bunurile să fie aduse în conformitate de către vânzător, gratuit, prin reparație sau înlocuire, în conformitate cu articolul 11.
2. Orice reparație sau înlocuire se efectuează într-un termen rezonabil și fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunurilor și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunurile în cauză.
3. Consumatorul are dreptul la o reducere proporțională a prețului în conformitate cu articolul 12 sau la rezoluțiunea contractului în conformitate cu articolul 13, în cazul în care:
 - (a) reparația sau înlocuirea este imposibilă sau ilegală;
 - (b) vânzătorul nu a finalizat reparația sau înlocuirea într-un termen rezonabil;
 - (c) o reparație sau înlocuire ar cauza consumatorului un inconvenient semnificativ sau
 - (d) vânzătorul a declarat sau este evident din circumstanțele cazului că vânzătorul nu va pune bunurile în conformitate cu dispozițiile contractului într-un termen rezonabil.
4. Consumatorul are dreptul de a refuza plata unei părți restante din prețul bunurilor, până în momentul în care vânzătorul pune bunurile în conformitate cu contractul.
5. Consumatorul nu are dreptul la o măsură reparatorie în condițiile în care a contribuit la situație de neconformitate a bunurilor cu contractul sau la efectele acesteia.

Articolul 10

Înlocuirea bunurilor

1. În cazul în care vânzătorul nu remediază neconformitatea cu contractul prin înlocuire, vânzătorul ia înapoi bunurile înlocuite pe cheltuiala sa, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel după ce consumatorul a adus la cunoștința vânzătorului neconformitatea cu contractul.
2. În cazul în care consumatorul a instalat bunurile într-un mod compatibil cu natura și cu destinația lor, înainte de apariția neconformității cu contractul, obligația de a lua

înapoi bunurile înlocuite include îndepărtarea bunurilor neconforme și instalarea bunurilor livrate în schimbul celor neconforme sau suportarea costurilor acestor operațiuni.

3. Cumpărătorul nu este obligat să plătească pentru utilizarea bunurilor înlocuite în perioada care a precedat înlocuirea.

Articolul 11

Dreptul consumatorului de a opta între reparație și înlocuire

Consumatorul poate opta între reparație și înlocuire, cu excepția cazului în care opțiunea aleasă ar fi imposibilă, ilegală sau, în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă, ar impune asupra vânzătorului costuri care ar fi disproporționate, luând în considerare toate circumstanțele, inclusiv:

- (a) valoarea pe care bunurile ar avea-o în cazul în care nu ar exista neconformitatea cu contractul;
- (b) însemnătatea neconformității cu contractul;
- (c) dacă măsura reparatorie alternativă ar putea fi executată fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.

Articolul 12

Reducerea de preț

Reducerea de preț este proporțională cu diminuarea valorii bunurilor primite de consumator în comparație cu valoarea pe care bunurile ar avea-o dacă ar fi în conformitate cu contractul.

Articolul 13

Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului

1. Consumatorul își exercită dreptul la rezoluțiunea contractului notificând vânzătorul prin orice mijloc.
2. În cazul în care neconformitatea cu contractul se referă doar la unele dintre bunurile livrate în temeiul contractului și există un motiv de rezoluțiune a unui contract în temeiul articolului 9, consumatorul poate obține rezoluțiunea contractului numai în raport cu bunurile respective, precum și cu orice alte bunuri pe care consumatorul le-a achiziționat ca accesoriu al bunurilor neconforme.
3. În cazul în care consumatorul obține rezoluțiunea contractului în ansamblul său sau în raport cu unele dintre bunurile livrate în temeiul contractului în conformitate cu alineatul (2):
 - (a) vânzătorul rambursează consumatorului prețul plătit, fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de cel mult 14 de zile de la data primirii notificării și suportă costurile de returnare;
 - (b) consumatorul returnează vânzătorului, pe cheltuiala acestuia din urmă, bunurile neconforme, fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de cel mult 14 zile de la trimiterea notificării privind rezoluțiunea contractului;
 - (c) în cazul în care bunurile nu pot fi returnate din cauza distrugerii sau pierderii, consumatorul plătește vânzătorului valoarea monetară pe care bunurile

neconforme ar fi avut-o la data la care returnarea ar fi urmat să aibă loc, în cazul în care acestea ar fi fost păstrate de către consumator fără să fi fost distruse sau pierdute până la acea dată, cu excepția cazului în care distrugerea sau pierderea a fost cauzată de o neconformitate a bunurilor cu contractul și

- (d) consumatorul plătește pentru diminuarea valorii bunurilor numai în măsura în care aceasta depășește amortizarea prin utilizare normală. Plata pentru diminuarea valorii nu depășește prețul plătit pentru bunuri.

Articolul 14

Termene

Consumatorul are dreptul la o măsură reparatorie pentru neconformitatea cu contractul a bunurilor în cazul în care neconformitatea apare în termen de doi ani de la momentul relevant pentru stabilirea conformității. În cazul în care, în temeiul legislației interne, drepturile prevăzute la articolul 9 sunt supuse unui termen de prescripție, acest termen este de minimum doi ani de la momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul.

Articolul 15

Garanții comerciale

1. O garanție comercială dă naștere unei obligații juridice pentru garant în condițiile stabilite în:
 - (a) informațiile precontractuale furnizate de vânzător, inclusiv orice declarație precontractuală care face parte integrantă din contract;
 - (b) publicitatea disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului, precum și în
 - (c) certificatul de garanție.

Dacă condițiile prevăzute în certificatul de garanție sunt mai puțin avantajoase pentru consumator decât condițiile prevăzute în informațiile precontractuale furnizate de vânzător sau prin publicitate, garanția comercială dă naștere unei obligații juridice în condițiile stabilite în informațiile precontractuale sau publicitatea referitoare la garanția comercială.

2. Certificatul de garanție se pune la dispoziție pe un suport durabil și se redactează într-un limbaj simplu și inteligibil. Acesta conține următoarele elemente:
 - (a) o declarație clară privind drepturile juridice ale consumatorului, astfel cum se prevede în prezenta directivă, și o declarație clară prin care se indică faptul că acele drepturi nu sunt afectate de garanția comercială și
 - (b) condițiile garanției comerciale care depășesc drepturile legale ale consumatorului, informații cu privire la durata, transferabilitatea, domeniul de aplicare teritorial și existența oricăror taxe pe care consumatorul ar putea să le suporte pentru a beneficia de garanția comercială, numele și adresa garantului și, în cazul unei alte persoane decât garantul, persoana căreia îi poate fi adresată o reclamație și procedura prin care urmează să se adreseze reclamația.

3. În sensul prezentului articol, „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite părților să stocheze informații care le sunt adresate personal într-un mod care asigură

consultarea lor ulterioară pentru o perioadă de timp adecvată în vederea informării și care permite reproducerea nealterată a informațiilor stocate.

- 3.4. Neconformitatea cu alineatul (2) nu afectează caracterul obligatoriu al garanției comerciale pentru garant.
- 4.5. Statele membre pot stabili norme ~~suplimentare~~ privind alte aspecte referitoare la garanțiile comerciale care nu sunt reglementate de prezentul articol, ~~în măsura în care aceste norme nu reduc protecția prevăzută la prezentul articol.~~

Articolul 16

Dreptul la o acțiune în regres

În cazul în care vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru o neconformitate cu contractul care rezultă dintr-un act sau o omisiune a unei persoane în etapele anterioare ale seriei de tranzacții, vânzătorul are dreptul să solicite măsuri reparatorii din partea persoanei sau a persoanelor responsabile din seria de tranzacții. Persoana căreia vânzătorul îi poate solicita măsuri reparatorii, acțiunile relevante și condițiile de exercitare se stabilesc de legislația națională.

Articolul 17

Asigurarea respectării prezentei directive

1. Statele membre se asigură că există mijloace adecvate și eficiente pentru a garanta respectarea prezentei directive.
2. Mijloacele menționate la alineatul (1) cuprind dispoziții care permit unuia sau mai multora dintre următoarele organisme, astfel cum se prevede în legislația națională, să introducă o acțiune în fața unei instanțe judecătorești sau a organelor administrative competente, în temeiul legislației naționale, pentru a se asigura aplicarea dispozițiilor de drept intern de transpunere a prezentei directive:
 - (a) organismele publice sau reprezentanții acestora;
 - (b) organizațiile de protecție a consumatorilor care au un interes legitim în protejarea consumatorilor;
 - (c) organizațiile profesionale care au un interes legitim să acționeze.

Articolul 18

Caracterul imperativ

Orice acord contractual care, în detrimentul consumatorului, exclude aplicarea măsurilor naționale de transpunere a prezentei directive, derogă de la acestea sau modifică efectele acestora înainte ca neconformitatea bunurilor cu contractul să fie adusă în atenția vânzătorului de către consumator nu este obligatorie pentru consumator, cu excepția cazului în care părțile contractante exclud cerințele prevăzute la articolele 5 și 6, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3), derogă de la acestea sau modifică efectele cerințelor în cauză.

Articolul 19

Modificări aduse Directivei 1999/44/CE, Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și Directivei 2009/22/CE

1. ~~Articolul 1 din Directiva 1999/44/CE se modifică după cum urmează:~~

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

~~„(1) Scopul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale contractelor de vânzare de bunuri de consum și garanțiile conexe, care nu sunt contracte de vânzare la distanță, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.”~~

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

~~„(f) reparație înseamnă, în caz de neconformitate, punerea bunurilor de consum în conformitate cu contractul de vânzare;”~~

(ii) se adaugă următoarea literă:

~~„g) contract de vânzare la distanță înseamnă orice contract de vânzare încheiat în cadrul unui sistem la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a vânzătorului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unuiu sau a mai multor mijloace de comunicare la distanță, inclusiv prin internet, până la și inclusiv în momentul la care este încheiat contractul.”~~

21. În anexa la Regulamentul (CE) nr. 2006/2004, se adaugă următorul punctul 11 se înlocuiește cu următorul text:

~~„22. Directiva (UE) Nnr./XXX a Parlamentului European Parlament și a Consiliului din XX/XX/201X privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare-online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO...)”.~~

32. În anexa I la Directiva 2009/22/CE, se adaugă următorul punctul 7 se înlocuiește cu următorul text:

~~„167. Directiva (UE) Nnr./XXX a Parlamentului European Parlament și a Consiliului din XX/XX/201X privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare-online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri, de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO...)”.~~

Articolul 20

Dispoziții tranzitorii

1. Prezenta directivă nu se aplică în cazul contractelor încheiate înainte de [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive].
2. Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive se aplică de la [doi ani de la intrarea în vigoare] în cazul tuturor contractelor încheiate începând cu această dată.

Articolul 21

Abrogarea Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului

Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe se abrogă de la [doi ani de la intrarea în vigoare]. Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență prevăzut în anexa 1.

Articolul 202

Transpunerea

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la [doi ani de la intrarea în vigoare].
2. Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
3. Statele membre comunică Comisiei textul dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 243

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Cu toate acestea, articolul 19 se aplică de la [doi ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive].

Articolul 224

Destinatarii

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*